

Posudek oponenta rigorózní práce Mgr. Jany Petřů na téma „ Vybrané problémy elektronizace insolvenčního řízení „,

Práce má 93 strany vlastního textu.

Autorka v úvodu a v jednotlivých částech práce zdůrazňuje, že se věnovala jen některým vybraným úsekům elektronizace insolvenčního řízení. Práce má sice úvod nazvaný „fenomén elektronizace nejen v insolvenčním řízení“ ale zde do jisté míry postrádám hlubší zamyšlení nad samotným pojmem elektronizace justice. Zde , ale především z hlediska de lege ferenda se nabízí zavedení širšího vymezení elektronizace řízení, tj. především řešení sporů on –line, dnes běžně užívané zejména v mezinárodním rozhodčím řízení. Hlubší zamyšlení by podle mého soudu mělo být zaměřeno i na úvahu, zda elektronizace znamenají do značné míry odosobnění kontaktu mezi soudem a účastníky řízení je či není v rozporu se zásadou práva na spravedlivý proces. Je třeba přiznat, že metody elektronizace v justici jsou motivovány nejen snahou o zrychlení procesu, ale do značné míry snahou o fiskální úspory nákladů, které zejména v insolvenčním řízení jsou značné. Toto vše mi v práci do jisté míry chybí.

Práce se pak soustředí v podstatě na dva problémy, kterými je institut insolvenčního rejstříku a s tím související doručování v insolvenční. Třetí částí je elektronicky podaný insolvenční návrh, kde se autorka v podstatě zabývá zejména otázkou podpisu a ověření podpisu návrhu.

Z širšího hlediska zde do jisté míry postrádám úvahy o dalším rozšíření elektronizace procesních úkonů, ostatně v současné právní úpravě již existujících formulářů. Respektuji však vůli autorky vyjádřené úvodem, že se chtěla soustředit jen na problémy, které si sama vybrala. V práci jsou patrné praktické zkušenosti z činnosti soudu. Uvedený rys práce beru samozřejmě jako klad, ale co zde do značné míry chybí, je teoretické vyústění těchto praktických zkušeností, resp. teoretické premisy, poté praktické zkušenosti a potom teoretické závěry. Rigorózní práce má nejen prokázat orientaci v praxi, ale hlubší teoretické zázemí. Autorka si téma vybrala a musela si být vědoma, že při strohosti a malé četnosti odborných statí je většina teoretických závěrů pouze na její osobě.

Krom těchto obecných připomínek mám k práci několik detailních poznámek :

- na straně ž autorka uvádí, že elektronický spis je plně zveřejněn na internetu. V dalších statích tento jednoznačný závěr autorka popírá. Především tento závěr není správný. Údaje v insolvenčním rejstříku plně nekopírují „papírovou formu spisu“,

zejména pokud se jedná o listinné důkazní návrhy. Zde bych uvítal autorčinu úvahu, jak by plná elektronizace spisu odpovídala právní úpravě umožňující nahlédnutí do spisu pouze osobě prokazující naléhavý právní zájem ?

- úvahy na straně 34 o vazbě mezi doručením usnesení soudu a procesním úkonem, jímž se účastník řízení vzdává odvolání proti usnesení nabízejí otázku, zda uvedený závěr o účinném doručení usnesení již zveřejněním v insolvenčním rejstříku jsou v souladu se zásadou důvěry v justici, tedy zda zde procesní ekonomie nepřevážila na ústavní principy ?
- totéž platí i v závěrech na straně 56 a 57 o doručování vyhláškou v incidenčních sporech, které mají plně režim sporného řízení
- v části 4 „Elektronicky podaný insolvenční návrh“ bych uvítal zestručnění jistě pečlivě sestavených úvah o podpisu návrh a přivítal úvahu elektronické formulářové podobě návrhu. Zkušenosti s elektronickým platebním rozkazem má jí své „pro i proti“, což jistě autorka ze své praxe ví.
- Na straně 83 autorka uvedl, že návrh v insolvenci nelze podat telefaxem. Myslím, že v 21. století je taková úvaha nadbytečná, pochybuji, že je ještě nějaký soud dálnopisem vybaven.

Přes uvedené úvahy se domnívám, že autorce se do značné míry její závěr, tj. analyzovat jen některé problémy elektronizace, podařil.

Proto práci s uvedenými výhradami podmíněně připouštím k obhajobě s tím, že definitivní závěr a bude zváženo, zda práci nevrátit k přepracování.

JUDr. Tomáš Pohl

V Praze dne 30.6. 2015